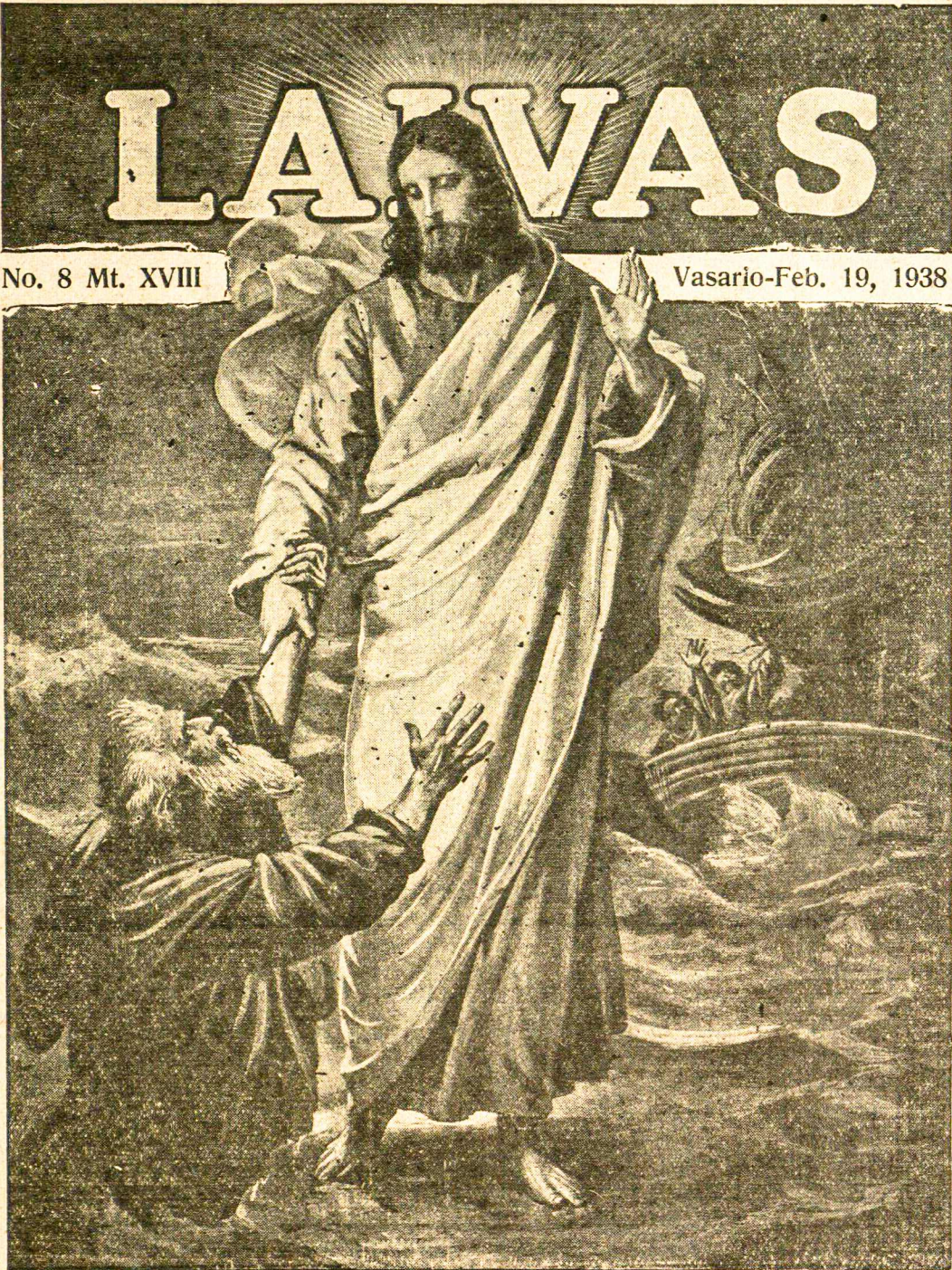

KRISTĀUS KARĀLIĀUS

LĀTVAS

No. 8 Mt. XVIII

Vasario-Feb. 19, 1938

LTSR valst.
respublikas
biblioteka

SEKMADIENIS, KURIS VADINAS SEXAGESIMA

LEKCIJA

II Kor. 11, 19—33., ir 12, 1—9.

BROLIAI, jūs mielu noru pakenčiate pakuosius, patys būdami išmintingi. Jūs juk pakenčiate, jei kas jus pavergia melaisvėn, jei kas jus ryja, jei kas jūsų lobį ima, jei kas didžiuojasi, jei kas muša jus į veidą. Aš sakau savo sugėdinimui, lyg kad mes būtumėm buvę silpni tame dalyke. Kuo kas nors drįsta girtis, (paikybėje sakau), drįstu ir aš.

Jei yra žydai, ir aš; yra izraėlitai, ir aš; yra Abraomo ainiai, ir aš. Jie yra Kristaus tarnai, (kaip neprotingas sakau), aš daugiau: daugiau pakėliau darbų, daugiau kalėjimų, kirėčių be galo, buvau dažnai mirties pavojuose. Nuo žydų gavau penkis kartus po keturias dešimtis kirėčių be vieno; tris kartus buvau rykštėmis plaktas, kartą akmenimis muštas, tris kartus nukentėjau laivo sudužimą, naktį ir dieną buvau jūros gilumoje, dažnai kelionėse, pavojuose upių, pavojuose galvažudžių, pavojuose nuo vientaučių, pavojuose nuo pagonių, pavojuose miestuose, pavojuose tyruose, pavojuose ant jūros, pavojuose tarp netikrų brolių; varge ir skurde, daugelyje budėjimų, alkyje ir troškime, daugelyje pasninkų, šaltyje ir nuogume: be to, kas kitaip atsitinka, kasdieninis veržimasis prie manęs, rūpestis visomis bažnyčiomis. Kas yra silpnas, ir aš nesidarau silpnas? Kas yra piktinamas, ir aš nedegu? Jei rei-

kia girtis, aš girsiuos savo silpnumu. Dievas ir Tėvas mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus palaimintas per amžius žino, kad aš nemeluoju. Damaskė karaliaus Arėto šalies viršininkas sergėjo damaskiečių miestą, kad mane sugautų: ir aš pro langą pintinėje buvau nuleistas per sieną ir taip ištrūkau iš jo rankų.

Jei reikia girtis (tiesa, nedera), aš eisiu prie Viešpaties regėjimų ir apreiškimų. Aš žinau žmogų Kristuje, kurs pirm keturiolikos metų, — ar kūne, nežinau, ar be kūno, nežinau, Dievas žino, — buvo pagautas net į trečiąjį dangų. Ir žinau, kad tas žmogus, — ar kūne, ar be kūno, nežinau, Dievas žino, — buvo pagautas į rojų irgirdėjo slaptingus žodžius, kurių nėvienam žmogui nevalia sakyti. Tokiuo aš girsiuos, savimi gi nė kiek nesigirsiu, tiktai savo silpnybėmis.

Nes jei ir norėčiau girtis, aš nebūsiu neprotingas, nes sakyčiau tiesą; bet susilaikau, kad kas nemanytų apie mane daugiau, kaip manyje mato ar girdi iš manęs. O kad aš dėl apreiškimų didumo nesikelčiau puikybėn, man duotas akstinas mano kūniui, šėtono angelas, kurs mane muštų veidan. Todėl aš tris kartus meldžiau Viešpatį, kad tai atstotų nuo manęs; bet Jis man tarė: Gana tau mano malonės, ne jėga įgyja tobulumo silpnybėje. Taigi, aš mielu noru girsiuos mano silpnybėmis, kad Kristaus jėga gyventų manyje.

EVANGELIJA

Luko 8, 4—15.

ANUO METU susirinkus skaitlingai miniai ir besiskubinant pas Jį iš miestų, Jis kalbėjo prilyginimu: Sėjėjas išėjo savo sėklos sėtų. Jam sėjant, dalis krito prie kelio, buvo sumindžiota, ir dangaus paukščiai ją sulesė. Kita dalis krito ant uolos ir išdygus padžiūvo, nes neturėjo drėgmės. Kita krito tarp erškėčių ir draug išdygę erškėčiai nustumkė ją. Kita dalis krito į gerą žemę ir išdygus nešė šimteriopą vaisių. Tai sakydamas Jis šaukė: Kas turi ausis klausyti, tas teklusai. Jo mokytiniai klausė Jį, ką tas prilyginimas reiškias. Jis jiems tarė: Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptį, kitiems

gi skelbiama prilyginimais, kad regėdami nematytų ir girdėdami nesuprastų. Tas prilyginimas štai ką reiškia: Sėkla Dievo žodis. Prie kelio tai tie, kurie klauso; paskui ateina velnias ir atima žodį iš jų širdies, kad jie netikėtų ir nebūtų išgelbėti. Ant uolos tie, kurie išgirdę su džiaugsmu priima žodį; bet jie neturi šaknų; jie tiki iki laikui ir pagundos metu jie atsitraukia. Kas gi krito tarp erškėčių, tai tie, kurie kad ir klauso, bet šalin eidami rūpesnių, turtų ir gyvenimo džiaugsmų nutroškinami ir neneša vaisiaus. Kas gi krito į gerą žemę, tai tie, kurie klauso žodžio, jį palaiko tikrai geroje širdyje ir neša vaisiaus kantrume.

Most Rev. Amleto Giovanni Cigognani, Ap. Del.

Vertė Kun. A. T. (Samata)

POPIEŽIUS PIJUS VIENUOLIKTASIS: VYRIAUSIAS MOKYTOJAS IR VISUOTINAS TĖVAS

(Pabaiga)

Isteigė Mokslų Akademiją

Savo 80 metų sukakties proga, Popiežius XI praėjusiais metais iškilmingai inauguravo Pontifikalinę Mokslų Akademiją. Jis žino, kokią kontribuciją mokslas duoda žmonių protams ir jis dėl to norėjo šalia savęs turėti tą mokslo šventyklą. Skiriant rinktinuosius narius, jis nežvelgė į skirtumą tikėjime, bet įtakingai pagrįso tiesą, kad gyvenimas, aukuotas mokslui ir vykdomas be persvaros, yra tiksliai sunaudotas ir intelekto nuopelnais atsilyginama Dievui, paties žmogaus inteligencijos Kūrėjui. Šeši iš tų paties Popiežiaus rinktinųjų akedemikų yra Amerikos piliečiai, ir todėl ta tauta turėtų džiaugtis ir būti dėkinga.

Dorovinė ir materialinė tokių nuveiktųjų pasiryžimų vertybė liūdi, kaip didelis yra Popiežiaus Pijaus XI-ktjo rūpestingumas visam progresui, padarytam intelekto išdavomis. Yra lengva dasiprotėti, kad didesnių nuveikimų dalis buvo įkūnyta jam einant paprastas kasdienės administratives pareigas, vykdamas gailėstingumo ir meilės darbus, įgyvendinant tėvišką atsidavimą kiekvienai žmonių klasei, ir labiausiai šalinantis nuoviešojo pasirodymo bei vengiant asmeninio pasididžiavimo. Kuomet tai atsineša į pasaulio dalykus, jei nori taip išsitariti, visa šventojo Tėvo intencijoje susija su didesne Dievo garbe ir dirbama didesnei Dievo ir Bažnyčios gerovei. Laikas ir amžinybė gražioje ir kilnioje nuotaikoje susieina garbingoje jo užsimojimų darbuotėje arba veikloje.

Kovoja Ateizmq

Didžioji kova, į kurią pasaulis šiandien pakliuvo, iš vienos pusės yra tarp ateistinio komunizmo, ir iš kitos pusės tarp visų tų dvasinių ir dorovinių vertybių, kurių Bažnyčia yra gynėja ir rūpestingoji globėja. Tačiau,

dėl ko gi čia minime Bažnyčią? Priderėtų tiksliau kalbėti apie žmonių giminę. Dėl tos priežasties, Vyriausias Ganytojas, vos tik atsikėlęs iš sunkios ligos, savo enciklika *Divini Redemptoris* (kovo 19 d., 1937 m.) stojo prieš tą nevidoną priešą, kurs su kiekvienos rūšies priemonėmis ir taktikomis nenustojančiai skverbiasi visur, atsiliepdamas į individualines draugovės klases, į valstybės ir jų vadus, į visus gerosios valios žmones, kad jie susijungtų į vieningą apigynimą nuo ateizmo, ir kad aktyviu bendradarbiavimu prisidėtų teisingos socialinės tvarkos atstatymui, ir tomis teisėtomis reformomis, kurios padėtų skurdžiams, kad palengvinti darbininkų klasių dalį, ir išgelbėti krikščioniškąją civilizaciją, kuri vienintėlė "civitas", kad yra tikrai "humana."

Šventasis Tėvas atvirai kalba, kad tarp svarbių priežasčių dėl tos vyriausios nelaimės praplitimo buvo tikiybiškas, dorovinis ir ekonominis apsilaidimas, kuriame palikta masės, pasaulinė plačioji ekonominė krizė, rasijų ir tautų antagonizmas. Tai visa yra apverktina; tai yra neatidėliotina atitaisyti nelaimę, visa atnaujinti, atstatyti; ir Popiežius Pijus XI savo uoliame atsiliepime į valdovus ir valdinius iškilmingai patvirtino žmogaus teises.

Žmonija eina tikėjimo keliu

Nuo to laiko, kai žmogus buvo žmogum, žmonija tikėjimo keliu ėjo į Dievą, su pripažinimu ir pagarba tam sanktuariumui, kurį vadiname šeima. Kur nors yra užsilaikęs žmogaus pėdsakas, net ir tolimiausias, tai yra patvirtinta. Ir kiekvieną kartą, kuomet tvarinys reikalavo sau priskirti dieviškas teises arba jas apriboti medžiagai, pasaulium arba vienai, rasei, paseka buvo chaosas ir sumišimas, mizerija, sugriuvimas.

Ateistinis komunizmas yra absoliučiai pasiryžęs priversti žmoniją padaryti šėtonišką

žygi išeinant iš tiesos kelio, ir yra užsimojęs iš žmonijos išplēsti brangiausią tēvainystę, būtent, tikējimą ī Dievā. Daugelis tapo apviltū ir apgautū, nežiūrint destruktīcijas, terorizmo, ir anarchījas, kurīai esame liūdīnīnkais. Tačīau, yra neuzgīnčījama tiesa, kad didelē žmoniū giminēs dauguma tīki ī Dievā ir garbina Jī; trokšta, kad šeima būtū tvirta ir taurī; trokšta, kad jaunīmas būtū sveīkas ir padorus; trokšta, kad visī turētū duonos ir būtū apsaugoti; trokšta, kad milijonuū piliečīū triūsas ir darbas turētū teīsīngā atlygīnāmā; trokšta, kad visī bendrautū bendram gēriui, ir tie, kuriū pareīga yra prīsiimti tas atsakomybes, be kuriū žmoniū draugovē negalī būti apsaugota, negalī būti īšgelbēta.

Popiežiūs Pījus XI, sekdamas savo pirmtakū pēdomīs ir Jēzaus Kristaus mokymu, kartotinai skelbē tuos principus. Praējusiū metū kovo mēnesī jīs īš naujo skelbē pasaulīui, ryškīai ir īskīlīngīai — trimīs encīklīkomīs, būtent: *Katalikū Bažnyčios padētīs Vokietījoje*, kovo 14 d. 1937 m.; *Ateistīnis Komunīzmas*, kovo 19 d. 1937 m.; *Tīkybos padētīs Meksīkoje*, kovo 28 d. 1937 m. Tos trīs encīklīkos padīdīno pagarbā jo īšminīngam tēvīskumui. Jo mokymas, tuojau senas ir naujas, yra gyvenīmo mokymas tobulame suderīnīme su prīgīmtos teisēs reīkalavīmīs, sukurtas žmogui, kurio siela yra tikrai krikščionīška, ir atsakantis žmoniū giminēs reīkalams, pareīgoms ir teisēm.

Šventojo Tēvo mokymas nepasēnsta, nes Dievas nīekada nesēnsta, ir kadangi žmogus turī visada turētī reīkalā, kurs negalī jam atsakyti meīlēs, tiesos, šventumo, ramībēs. Žmogaus gerovē ir gyvenīmas glūdi tuosē dalykuosē laīke ir amžīnybēje.

Tos tiesos yra artīmos Amerīkos žmonēm, ir kitos tautos žīno kaip tikslīai sūbendrīnamos su šīs garbīngos šalīs piliečīū aspirācijomīs. Šio krašto konstitūcija visīems uztīkrīna sažīnēs laīsvę. Dīdžiasai šalīs pilietīs, kardinolas Gibbons, savo garsaus veīkalo "The Ambassador of Christ" -- īvade, rašo: "Amerīkos žmonēs pažymētū laīpsniū turī prīgīmtas dorybes, kurīs yra neatskīriamos antgamtīno gyvenīmo pagrīndāis... Žmonēs, kurie taip atsidāvusiāi parodo lejalīškā klusnumā žmoniū valdžīs īstatymams, nenukreīps savo veīdo pīrēš die-

vīškājī apreiškīmā, kuomet īsakingī reīkalavīmāi yra ryškīai ir ītikrīnāčīai statomi jū akīvaīzdojē".

Šīa laīmīnga progā (kuomet Popiežiui Pījui XI-ktājam sueīna 81 metāi), jīs nusīpelno visuotīnos pagarbos. Ta pagarba bus tikroji ir realē, jei klausysīme Vyriausīojo Mokytojo ir Visuotīnojo Tēvo ir seksīme īšganīngus jo nurodymus.

Melskīmēs uż Popiežiū

Gerbkīme Kristaus Vīetīnīnkā. Pats Jēzus Kristus pagerbē jī: Jīs prīpažīno ir paskelbē jī tvirta nepajudīnāma Uola. Jīs pastatē jī pīrēš visus apaštalus; Jīs norējo, kad jīs būtū su Juomī visuosē Jo Dievybēs apreiškīmuosē, kad būtū garbīngīausīū nuveīkimū īīudytōjas.

Tat, melskīmēs uż Popiežiū. Pats Kristus meldēsī uż Petrā. "Aš prašīau (meldžīaus) uż tave (Petrai)" (Luk. XXII, 32). Melstīs uż šventājī Tēvā yra susīvienyti su šventomīs jo intencījomīs, kurīs visos skīriamos žmoniū gerbuviui, gerovei ir īšganymui.

Garbīngasai Popiežiaus Pījaus XI-ktōjo vardas yra apnyktas tyriausia, skāisčiausia garbe. Tai yra dangīškojī garbē, nes joje dalyvauja daugiau kaip trīs dešimtī šventūjū ir suviršūm 300 palāimīntūjū, kuriuos jīs pakēlē ī altorīaus garbes. Tai yra doktrīnos ir īšmintīs garbē; universītetāi, studījū cētrāi, kuriuos jīs īsteīgē, globojo ir īsturtīno, yra tos garbēs pažība, ir yra padāugīnta keturiū īšminčīū figūromīs, kaip Alberto Dīdžīojo, Jono nuo Kryžiaus, Petro Kanīzījaus ir Roberto Bellarmīno, kuriuos īskaitē tarp Bažnyčīs Daktarū.

Skleīdžia Katalikū Veīkīmā

Garbē švietē plačīojo pasaulīno dēmesīo ekspozīcijosē civilizācijos istorījai, tokīosē, kaip Vatikāno Misījū ekspozīzīja ir Spaudos Paroda. Ta garbē kasdīenīai reīškīasi darbīngosē Katalikū Veīkīmō srītyse, kaip Popiežiūs Pījus XI norējo ir pats uolīai skleīdo ir plētē tokī veīkīmā; tose srītyse katalikai īš īvāīraus amžīaus ir socialīnēs klasēs aukōjo savo nuošīrdū bendradarbīvīmā ir visa kuomī padēda kunīgījai veīkti religījos, edukāzījos ir labdarībēs darbuosē.

Tā garbē patvīrtīno daugelis tautū, ir pagrīso ententēmīs ir konkordātāis, kad uztīkrīnus sau tvīrtēsņ pagrīndā moralīno solī-

darumo praplitimui. Ta garbė atsispindi tolimųjų misijų šalyse, kurios evangelizacijos Dievo vardan, ir ryškiai šviečia Oriente, Artimuose Rytuose ir Tolimuose Rytuose, kur visur Popiežius Pijus XI nesigailėdamas teikė savo išminties ir tėviškojo atsidavimo turtų. Popiežius Pijus XI celebravo trejus šventuosius metus, kuriuose viso pasaulio tautos liūdijo tai garbei, dedant pas-

taŅų atvykti į Romą, kad išgirsti gyvą jį žodį. Ta garbė buvo kartotina patvirtinta iškilmingais Eucharistiniais Kongresais, istorinėmis manifestacijomis tikėjimo į Šventąją Eucharistiją ir pagarbos parodymu Suverėno Popiežiaus legatams.

Šventasis Tėvas, Popiežius Pijus XI, mūsų amžiaus garbė, kad dar ilgus metus testų jo meilės ir ramybės darbuotė, taikos veiklą.

TAMSYBĖS SŪNŪS PRIEŠ ŠVIESOS VAIKUS

KRISTUS savo išrinktiesiems čia žemėje nežadėjo patogumų, nes ir Jis visą laiką savo viešojo veikimo ėjo gerą darydamas, neturėdamas nei kur galvos priglausti, neapkenčiamas savo blogos valios tautiečių. Todėl ir savo mokinius įspėjo: "Tarnas nedidesnis už savo valdovą. Jei jie mane persekiojo, persekiok ir jus." (Jon. 15, 20). Siųsdamas apaštalus pasakė: "Štai aš siunčiu jus, kaip aviš tarp vilkų." (Mat. 10, 16).

Kas šiandien nežino, kiek vargo, skurdo, nelaimių tenka pakelti šių dienų apaštalamis—misijonieriams, kurie visa palikę, išsižadėję žemės gėrybių, tolimuose kraštuose skelbia Kristaus mokslą. Jie tam ir gyvybę nekartą paaukoja. Kiek neapykantos, persekiojimų, užpuolimų iš savo priešų jiems tenka pergyventi! Štai keliais bendrais bruožais vienas užpuolimas, padarytas tolimoje Kinijoje. Mat, ir ten atsirado bolševikų, kurie jau kelinti metai kelia neramumus, riaušes. Vienas misijonierius rašo: "Nors kartais ramus vakaras, bet negali laukti ramaus rytojaus." Šis užpuolimas įvyko Pouli miestelyje, kur yra misijų stotis.

Tai buvo šeštadienis. Naktis jau visur apsiautė savo tamsa. Visame Pouli kaime pasidarė ramu. Bažnyčioje pamaldos jau buvo pasibaigę. Paskutiniai maldininkai skirstėsi iš bažnyčios ieškoti ramaus nakties poilsio. Bet gauja plėšikų šiuo laiku slankiojo aplink misijų stoties trobesius. Dar buvo atviros vienos durelės, paliktos išeiti žmonėms. Pro šias duris ėjo vidun pirmieji plėšikai ir pasisakė turį svarbių žinių namų viršininkui. Paskui juos atėjo ir kiti. Durininkas tuojau, pastebėjęs kas per žmonės, puolėsi duris uždaryti, bet, nieko nelaimėjęs, pats buvo sužeistas. Kieme jie sutiko rektorių T. Staugier ir pareikalavo šautuvų. Tėvas rektorius pamatęs, kad ne-

bus galima atsisakyti, nuvedė juos į kambarį pirmame aukšte, kur buvo laikomi keli šautuvai. Kiekvienas buvo aistringai nusiteikęs pasigriebti geresnį šautuvą, ir taip pamiršo visa kita. Šią trumpą laiko sekundę panaudojo T. Staugier ir greit užkopė į aukštą sargybos bokštą. Jis išsigelbėjo, bet tik trumpam laikui, nes šaltis privertė žemyn lipti. Tėvas rektorius, žinoma, tikėjo, kad plėšikai apiplėšę misijų stotį, pabėgs, bet jie čia ilgiau pasiliko. Iš jo ir dviejų brolių atėmė šiltus rūbus, surišo retežiais ir uždarė viename kambaryje. Vėliau žmonės jiems atnešė šiltus rūbus.

Visa misijų stotis tą patį vakarą buvo išplėšta. Plėšikai bėgiojo grobdami po namus. Pabaigę čia, nuėjo į mergaičių našlaičių namus, kur gyveno 6 seserys, kelios mokytojos ir kinės mergaitės.

Čia buvo globojama apie 70 našlaičių mergaičių, vargšių moterų ir aklųjų. Taip pat ir čia viską peržiūrėjo ir pagrobė. Buvo matyti, kaip jie su žiburiais lakstė po visas patalpas. Manyta, kad dar tą pačią naktį atsitrauks. Tačiau atėjo vidurnaktis, rytas, o jie vis nėjo. Šitoki dalykai labai išgąsdino kaimo žmones, nes žinojo, kad ir jie dabar negalės būti ramūs. Taip ir įvyko. Visi, ypač krikščionys, turėjo bėgti nuo šių žiauruolių. Iš kaimo ir visos apylinkės išgabeno javus, taip pat reikalavo ginklų, ir vyrus privertė drauge eiti į Pouli padėti jiems plėšti.

Plėšikai vėliau, lyg pateisindami savo užpuolimus, sakėsi, kaip paprastai prikišama bažnyčios įstaigoms, užpuolė teisybės ieškodami, būtent, kam jie laiką susigrobė turtus ir neduoda vargšams. Bet tai grynas šmeižtas. Kiekvienas pastebėjęs Pouli, pastebėjo, kiek ten aprūpinama apleistų našlaičių vaikų, senelių ir aklų. Kaip visur, taip ir čia jie norėjo po gera priedanga pateisinti savo blogus darbus.

Gražumu šie plėšikai nenorėjo atsitraukti. Reikėjo kariuomenės pagalbos. Netrukus ir buvo suteikta ši pagalba. Plėšikai gynėsi. Abiejose pusėse buvo sužeistų ir užmuštų. Galop po trumpos kovos plėšikai turėjo pasitraukti. Bet su savim pasiėmė iš misijų stoties 3 vyrus ir 5 seseris.

Nežiūrint to, misijų stoty mergaitėms darovės atžvilgiu nepadarė jokos žalos. Plėšikų vadai net buvo įsakę, kad į jų kambarius niekas nedrįstų eiti. Jas laikė didelį pagarboj.

Grasant mirtimi vyresniajai seseriai, viena sesuo pasisiūlė plėšikams, kad verčiau ją užmuštų. Vienai jaunai krikščionei plėšikas kirto į veidą rykšte, taip kad ši krauju ap-

sipylė. Ji pasiliko rami, kalbėdama: “Mano Deve, visa dėl Taveš.” Dvi mergaitės net pasisiūlė drauge vykti su pagrobtomis seserimis. Kaip ugnyje tiriamas auksas, taip kentėjimuose ir sunkenybėse tikras tikėjimas ir gryna Dievo meilė.

Dabar reikėjo išvaduoti pagrobtuosius. Pagalba atėjo greičiau, negu buvo tikėtasi. Plėšikai pasitraukė toliau į kitą apylinkę.

Pouli miestely buvo laikomos Dievui padėkos pamaldos. Ir kitoj misijų stotyje taip pat buvo meldžiamasi, kad būtų atlyginta Dievui už šventį indų ir švenč. Sakramento išniekinimą, kuris buvo bažnyčioj išbarstytas.

J. Šk.

PALAIMINTOJI ONA-KATARINA EMMERICH

ONA-KATARINA gimė rugsėjo 8 d., 1774 metais Flamske, netoli Koesfeldo, Vokietijoje, kaip neturtingų ūkininkų duktė. Nuo pat kūdikystės ji buvo ypatingoj Dievo malonėj. Jai ganant gyvulių nekartą pasirodydavo šv. Panelė Marija ir kiti šventieji. Savo regėjimų mažoji piemenaitė neslėpdavo, bet vaikiškai nuoširdžiai papasakodavo suaugusiems. Bet kai šie ėmė ją kamantinėti, norėdami viską smulkmeniškai iširti, mergaitė nusprendė niekam nieko apie savo regėjimus daugiau nepasakoti. Tada ji dar manė, kad visi maži vaikai turi tokius pat regėjimus (kaip ir ji), bet apie tai niekam neprasitarė. Be to, ji turėjo ypatingą dovaną — atskirti relikvijas: ar jos tikro, kokio šventojo jos yra ir net smulkmeniškai papasakodavo to šventojo gyvenimą, nors nieko apie jį pirma nebuvo girdėjusi.

Šešioliktais savo gyvenimo metais Ona-Katarina pajuto stiprų pašaukimą į vienuolinį gyvenimą. Ji labai norėjo įstoti į Augustijonių 1), Trapisčių 2) ar Klarisčių 3) vienuolyną, bet jos neturtas neleido jai įvykdyti kilnaus troškimo.

Taigi Ona-Katarina kol pateko į vieną iš šių ordinių, turėjo pareit skaudų mėginimų kelią.

1798 jai besimeldžiant Koesfeldo bažnyčioj dvasios pagavime matė nuo tabernakulo prisiartinantį Išganytoją. Kairėj rankoj Jis nešė puikų vainiką, o dešinėj — erškėčių. Ona-Katarina išsirinko sau erškėčių vainiką, kurį Išganytojas jai uždėjo ant galvos. Po to Jis pranyko. Tačiau ant galvos liko padarytos aštrių erškėčių spyglių žaizdos. O-

na-Katarina per visą gyvenimą kentė smarkiausius galvos skausmus. Iš žaizdų sunkėsi kraujas, kurį stengėsi paslėpti nuo žmonių akių.

1802 m. Ona-Katarina, padedama vienos draugės įstojo į Augustijonių vienuolyną. Jos išmėginimui Dievas siuntė smarkius širdies skausmus. Su džiaugsmu pernešti kentėjimai toliau puošė jos kilnią sielą. Ji norėjo, kad visi žmonijos skausmai ją vargintų. Be to, prašė Dievą, kad jai leistų kęsti už skaiстыkloj esančias sielas. Ir šios malonės Dievas jai neatsakė.

1811 m. Prancūzijoje siautė revoliucijos ir vidaus karai. Dvasininkai buvo persekiojami, vienuolynai uždaromi. Buvo uždarytas ir tas vienuolynas, kur gyveno Ona-Katarina. Vienos vienuolės slapstėsi Prancūzijoje, kitos bėgo į užsienius. Ona-Katarina apsigyveno tame pačiame mieste.

Kartą ji meldėsi Koesfelde šv. Lemberto bažnyčioj prie stebuklingo kryžiaus prašydama Kristų siųsti jai nors dalį skausmų kentėtų ant Golgotos. Ir tuoj pajuto didelius skausmus rankose ir kojose.

1812 m. dvasios pagavime (ekstazėje) pasirodė jai Kristus ir stebuklingai leido ant jos krūtinės atsirasti šv. Kryžiaus ženklui. Šis ženklas buvo per visą jos gyvenimą. Tais pačiais metais dar kartą Onai-Katarinai pasirodė Viešpatys Jėzus. Iš Jo žaizdų kilo kraujuoti aštrūs ruožai, kurie Onai-Katarinai perdūrė rankas, kojas ir šoną. Ji gavo stigmatas — Kristaus kančios žaizdas. Iš jų bėgo kraujas ir labai skaudėjo. Ona-Katarina negalėjo vaikščioti, nei ką dirbti. Nors ir labai ji slėpė stigmatas, bet tuoj

buvo pastebėta. Nuo gavimo stigmatų nei truputeio maisto nepaėmė į burną. 1813 m. jos žaizdas tyrė vietos gydytojas ir Bažnyčios komisija. 1818 m. ją aplankė vyskupas Saileras ir įsitikino stigmatų tikrumu. Taip pat ją tyrė daug garsių bedievių gydytojų, kurie pripažino, kad tai esąs nepaprastas reiškinys. Nedori žmonės darė Onai-Katarinai daug priekaištų, vadino ją veidmaime, todėl ji prasė Dievą paslėpti stigmatų išorinės žymės. 1819 m. stigmatai pranyko, bet skausmai liko tie patys. Tik ekstazėse jie atsiverdavo ir iš jų tekėdavo kraujas. Skausmai tęsdavosi kartais po 2 dienas. Savo ekstazėse Ona-Katarina daugiausia matydavo kenčiantį ant Golgotos Kristų. Regėjimus ji papasakodavo savo artimiesiems, kurie vėliau buvo surašyti knygoje antrašte: "Kristaus kentėjimai pagal Onos-Katarinos regėjimus."

Ona-Katarina mirė 1824 m. vasario 9 d. Ji gyveno didžiosios Prancūzijos suirutės ir bedievybės laikais. Kai visi šventi daiktai, papročiai buvo išjuokti ir išniekinti Dievas siuntė šią mergelę gelbėti žmonijos. Dievas jai davė stigmatas, atidengė daug paslapčių, kad lengviau galėtų grąžinti į tikrąjį kelią užkietėjusius bedievius. Ji savo misiją šventai išpildė, užtat ir Dievas, po jos mirties, ją išaukštino. 1899 metais ji pripažinta palaimintąja.

J. D.

1) Augustijonės tvarkosi pagal šv. Augustino regulą. Jų yra keletas rūšių. Vienos daro iškilminguosius apžadus ir jų vienuolija vadinasi ordinu, kitos — paprastuosius ir sudaro kongregacijas. Pirmosios labiausia paplitusios Italijoje, Ispanijoje, Lenkijoje; antrosios — Prancūzijoje, Italijoje (Romoj 3 vienuolynai), Pietinėj Vokietijoje, Šveicarijoje, Amerikoje ir kt. Augustijonės, be savęs tobulinimo, rūpinasi vargšų globa, silpnais, sergančiais, moterimis ir kt. Regula nėra aštri. Abitas juodas su kapucijum.

2) Trapistės vienuolės, gavusios vardą nuo vienuolyno vietos pavadinimo (Trappa, Prancūzijoje). Jų regula labai griežta. Griežtas tylėjimas, visiškas susilaikymas nuo mėsos ir žuvies, kasdien skiriama malda ir kitiems dvasiniams lavinimams 7 val. Be to, rūpinasi — moksiu, mišijomis ir ūkio darbais. Jų yra Prancūzijoje, Vokietijoje ir kitur. Abitas baltas su kapucijum ir juodais škapiteriais.

3) Klarisės vienuolės, pasivadinusios savo įsteigėjos šv. Klaros (1194-1253) vardu. Šv. Klara šį ordiną įsteigė su šv. Pranciškimu Asyžiečiu. Regula šv. Pranciškaus. Visiškas neturtas, jaunimo, ypač mergaičių auklėjimas, ir kiti labdaringi bei gailėstingi darbai. Abitas vilnonis, rudos arba tamsios spalvos, perjuostas virve, juodas galvos uždangalas ir prasti sandalai. Prasipildė daugiausia Pietinėj Prancūzijoje, Vokietijoje, Italijoje, Amerikoje ir kitur.

O KAS, MARIJA...

*O kas, Marija, į Tave,
pažvelgs Tavo tiesiai į akis,
tas žemės grožį ir džiaugsmus
tuščiū rūku vien belaikys;
ir jau nė valandai netrokš
jis meilės, laimės sau tuščios,
vien rankos Motinos begeis
ir Tavo, laimės, o skaisčios.*

*O kad žinotų žmonės tie,
kas jiems buvai ir kas esi,
iš džiaugsmo, nūn taip be rimties,
o kaip jie džiūgautų visi;
Tave vadintų su džiaugsmu
visi jie Motina brangia,
kaip Karalienei lenktų Tau
visi su pagarba kilnia!*

*Ir jie atcūtų su skausmu
ir vėl nueitų paguosti;
Tu juos išgelbėtum kovoj
ir visur būtimei arti,
kol pagaliau atvestum juos
į dangų tolimais takais,
kad amžių mylimoj šalyj
pradžiugtų Motin, su vaikais.*

A. Tyruois.

Paguoda Skausmuos

*Sielą paskendusi skausmuos
Be atvargos liūdnai vaičioja...
Kas nelaimingą ją paguos?
Parodys šviesų vėl vytojų?...*

*Visi išvakščiota keliai
Per žemės klonius nutiesti.
Ir vien tik vargas, sopuliai,
Erškėčiai dygūs ten rasti...*

*Ir kur dar eiti?... Ko ieškot
Daugiau belieka čia ant žemės!...
Be vilties teks vica tik klajot...
Ir bus gyvenimas aptemęs...*

*Dar spindi vienas Žiburys —
Tai Kristus — meilė amžina.
Jisai tik vienas padarys,
Kad skausmo sielai bus gana.*

*Nustok klajot žemės kelius
Klausykis — Kristus mielai kviečia.
Tik Jis paguoda sopuliuos,
Tik Jis gyvenimą nušviečia...*

A. Dainonis.

Būkime Misijonieriais!

JĒZUS KRISTUS, prieš žengdamas į dangų, atsisveikino aplink apstojusius apaštalus, kurie buvo susirinkę paskutinį kartą šioje žemėje palydėti savo Mokytoją į kelionę, ir tarė: “Eidami į visą pasaulį, skelbkite Evangeliją visam sutvėrimui, krikštydami juos vardan Tėvo ir Sūnaus ir Šventosios Dvasios, ir mokydami juos laikyti visa, ką tik esu jums įsakęs.” (Mork. 16, 15; Mat. 28, 19-20). Šiais žodžiais Kristus įsakė apaštalams eiti ir skelbti Dievo žodį viso pasaulio žmonėms, neišskiriant nei draugo, nei priešo, nei pono, nei vergo, nei baltaodžio, nei negro, nei jokio kito žmogaus. Apaštalai taip ir darė: Jėzui išėjus į dangų ir atsintus Šv. Dvasią, jie išsiskirstė po visą pasaulį ir mokė žmones. Po apaštalų tą patį darė ir dabar tebedaro kunigai ir vienuoliai — misijonieriai. Jie nesigaili nei laiko, nei darbo, nei sveikatos, o pagaliau nei nei gyvybės, jeigu tik to reikalauja Dievo garbė ir artimo sielos nauda.

Žinoma, eiti į stambeldžių kraštus ir skelbti Dievo žodį, net iki kraujo praliejimo, ne kiekvienas gali. Tam reikia ypatingos Dievo malonės — pašaukimo. Čia reikalaujama iš pusės žmogaus visiško savęs išsižadėjimo, reikia turėti tvirtas tikėjimas, stipri valia, gera iškalba, karžygiška drąsa ir t.t.

Dėl to, kai kam rodosi, kad ne kiekvienas gali prisidėti prie to kilnaus ir garbingo darbo. Tačiau ne taip yra: tam tikra prasme kiekvienas žmogus gali būti misijonierium, tokiu ar kitokiu būdu paremti patį misijų darbą. Ir toksai misijonieravimas Dievo akyse bus nė kiek ne mažiau garbingas už tikrąjį misijų darbą.

O kokių būdu galime prie to misijų darbo prisidėti? Atsakydamas paklausiu Gerb. Skaitytojų, ar yra tokių misijonierių, kurie patys sau galėtų lengvai ir valgi pasigaminti ir rūbus pasisiūti ir pagaliau žmonėms skelbti Kristaus mokslą? Aišku, kad tokių nėra. O jeigu ir yra kur, tai labai maža. Todėl jie iš anksto turi tam prisiruošti, turi apsirūpinti pinigais ir kitais reikalingais dalykais, kad paskiau be didelio vargo galėtų darbuotis misijų šalyse. Taigi čia jau kiekvienas savo auka gali paremti misijų darbą. Tūlas gal pasakys: “Aš esu neturtingas... Yra turtingesnių, — tie gali duo-

ti.” Tačiau, brangusis, ar nežinai, kad Dievas nerėikalauja to, ko negali: negali duoti didelės aukos, — duok maža, tik svarbu, kad turėtum gryną intenciją. Sv. Rašte skaitome, kad pariziejai aukojo daug pinigų, tačiau jie tai darė iš puikybės, dėl tuščios garbės: ot, kiti matys, kad jis, pariziejus, štai, auką duoda. Dėl to Viešpatys Jėzus, matydamas visų jų širdis, pasakė, kad toji neturtinga našlė aukojo daugiau už juos visus. Taip. Ir tai dėl to, kad ji tuos du skatikėlius aukojo su gryna intencija. (plg. Luk. 21, 1—4).

Bet ne vien aukomis galime būti misijonieriai, — galingas misijų įrankis gali būti ir spauda. Katalikiškos spaudos rėmimas ir platinimas savo šalyje yra nė kiek ne menkesnis darbas už Evangelijos skelbimą gyvu žodžiu. Juk ne tik stambeldžių kraštams, bet ir mūsų šaliai reikia misijonierių. Čionai spaudos darbininkams ir platinotojams — platus darbo laukas. Čia nė kiek mažiau reikia pasiaukojimo, kaip ir laikant misijas stambeldžių kraštuose. Didysis misijonierių Globėjas, šv. Povilas, kuris, platindamas Kristaus mokslą, perėjo tais laikais visą žinomąjį pasaulį, — jeigu jis būtų gyvenęs dabartiniais laikais, — tikrai būtų buvęs uoliausias spaudos darbininkas. Prie spaudos rėmimo ir platinimo darbo tikrai visi gali prisidėti.

Bet ir čia dar ne viskas, — yra dar kita misijų rūšis, kuri, gali būt, daug sėkmingesnė už šitas abidvi. Tai maldos misijos. Nes “jei Viešpatys nestatys namų, veltui darbuojasi tie, kurie juos stato.” (Ps. 126, 1). Ir iš tiesų, juk patys Kristus tą šv. Rašto mintį aiškiai patvirtino sakydamas: “Be manęs jūs nieko negalite padaryti.” (Jon. 15, 5). Nors milijonus litų ar dolerių aukosit misijų darbams, dieną naktį darbuositės katalikiškos spaudos propagandai, tačiau be Dievo pagalbos ir palaiminimo “veltui jums keltis prieš aušrą.” (Ps. 126, 2).

O maldos misijos ypačiai dabartiniais laikais labai reikalingos. Tik pasidairykite po pasaulį, o pamatysime, kad jame tarp kita ko su neišvengiamu būtinumu siaučia mirtis ir kerta. Žiūrėk, čia negailestingoji mirtis išplėšia šeimynos tėvą, čia vėl motiną, palikdama vaikus be globos, našlaičius; ten

vėl paima brangų sūnų ar skaistaveidę dukterį tėvų skausmui. Žvelkime dar giliau. Štai kovoja tarp mirties ir gyvybės tasai, kurs buvo nuodėmėse paskendęs; jau ilga metų virtinė, kai nenori taisyti, nei apie Kristų girdėti. Čia vėl paskutinį kartą atsidūsta baisaus nusidėjėlio krūtinė, kuriam už valandėlės gresia teisingas, bet baisus gailestinguoju Dievo nusprendimas. Čia vėl sunkiai su pagunda kovoja žmogus, kuris, tiesa, gražiai gyvena ir ligi šiol tinkamai savo luomo pareigas ėjo, bet kas užtikrins, ar jis turės pakankamai jėgų šią valandą pagundai atsisipirti. O kiek yr tokių, kurie staiga miršta, nuodėmėse paskendę, atšalę tikėjime ir paskutinę savo valandą neturėję laimės pasišaukti kunigo, savo suraminimui ir paguodai. Vargu ar gali jie padaryti tobulą gailestį ir tokiu būdu susitaikyti su Dievu.

Štai mūsų misijos, štai mūsų artimas, kuriam šią valandą, reikaliaga skubi pagalba, nuo kurios pareina jo išsigelbėjimas arba amžinas pražuvimas. Štai tas platusis misijų laukas — meldimasis už mirštančius, kuris yra lengvai prieinamas ir jaunam ir senam ir turtingam ir beturčiui ir sveikam ir ligoniui. Jame galima atlikti daug didvyriškų darbų, ne tik nestatant savęs pavojun, be tдар įgyjant daug nuopelnų.

Tad remkime misijas bent tais trimis čia nurodytais būdais, o tikrai būsime misijonieriai, išpildę Kristaus įsakymą: "Eidami į visą pasaulį, skelbkite Evangeliją" ir laimėję daug sielų Jo Karalystei. Reikia tik pasiryžimo ir geros valios ir — jei ne vienu, tai antru, o jei ne antru, tai trečiu būdu — tikrai galėsime būti misijonieriai.

X. Y.

PASKUTINĖS PULKININKO DIENOS

NUO kurio meto bažnyčioje galima buvo matyti dvi žymios moters, kurios atrodė nuo širdies nuolat su viltimi kažko meldė. Buvo tai žmona ir duktė dimisijos pulkininko, gyvenančio nepasiturinčiai ir kas blogiausia — be tikėjimo. Jos meldavosi už jo atvirtimą. Pulkinkiną jo menkoj bustinėje atlankydamo tik senas jo prietelius, kurs kasdien vakare ateidavo su juo kortomis lošti. Tas buvo irgi pulkininkas.

Kartą iš ryto pulkininkas nesikėlė. Pagavo jį smarkus karštis krėsti. Po kelių dienų karštis tiek pakilo, kad gydytojas ir namo gyventojai ėmė abejoti apie jo gyvybę. Lygiai susirūpino jo žmona ir duktė: ar tik nereikės jam nesusitaikius su Dievu skirtis su pasauliu. Žinodamos krikščionio pareigą, ėmėsi jam kalbėti apie Dievą ir Švč. Sakramentą. Bet veltui. Ligonis dėl to tik erzinosi, pyko. Reikėjo liautis prikalbinėjus.

Ligonio draugas kasdien atidžiai sekė savo sėbro sveikatą. Moteriškės pro ašaras kreipėsi prie jo: "Ponas pulkininkas," tarė jos, "Tamsta esi paskutinė mūsų viltis. Pasigailėk mūsų ir jo: padėk mums perkalbėti jį, kad apie savo sielą pagalvotų. Tik Tamsta, ponas pulkininke, galite tą padaryti." "Ar aš?" atsako pulkininkas, "ką sveikos šnekate? Neatmenu aš, kada esu buvęs bažnyčioje, net ne kunigo neturiu sau pažįstamo. Neprašykite to mane, niekas iš to ne-

išeis." — "Neatsisakykite, ponas pukininke. Mes žinome, kur rasti kunigas, kurs jį atverstų. Kad tik sutiktų priimti."

Moteriškų prašomas, karys pagaliau sutiko ir įėjo pas savo draugą. Moteriškės liko gretimam kambary melsdamosi. Pulkinkinas paklausinėjo jį apie ligą, pasuko sau ūsą ir tarė: "Žinai, ką aš tavo vietoje padaryčiau?" — "O ką gi?" — "Jei jau reikia kartą mirtį, ne ką padarysi; bet nors neturėtų nusibaigti kaip šuo tas, kurs kadaise tiek savo drąsumu pasižymėjo. Tavo vietoje aš priečiau išpažinties." "Ką? išpažinties eitum? Nebent juokau?" — "Visai ne, tikrai ečiau išpažinties!" — "Ar iš tikro?" — "Taip, be jokio svyravimo." Nutilo: taip skubiai negalėjo tarti sau sprendžiamą žodį. Paskui prabilo: "Gal ir man reiktų pavadinti kunigas?" — Žinoma, palaik, aš tau pakviesiu gerą. Pigu bus su juo susišnekėti. Tai mano pažįstamas ir nuodėmklausis." — "Tavo nuodėmklausis?... Na, tai pavadink man jį. Aš palauksiu."

— Laimėjau! — tarė liūdinčioms moteriškėms pulkininkas. — Eikite kunigo, kaip buvote sakiusios.

Pulkinkinas nupasakojo, kaip ėjosi jam su ligoniu ir galop pridūrė:

— Jei penitentas teirausis apie mane, sakykite jam, kad mane pažįstame ir esate mano nuodėmklausis. Kitaip visi planai, taip gerai sudaryti, vėjais nueis.

— Kaip tai? — nustebė kunigas. — Aš jūs nepažįstu. Rodos, nė išpažinties nemačiau kada nors. Juk tai būtų...

— Hm. Kas čia dabar padarius?

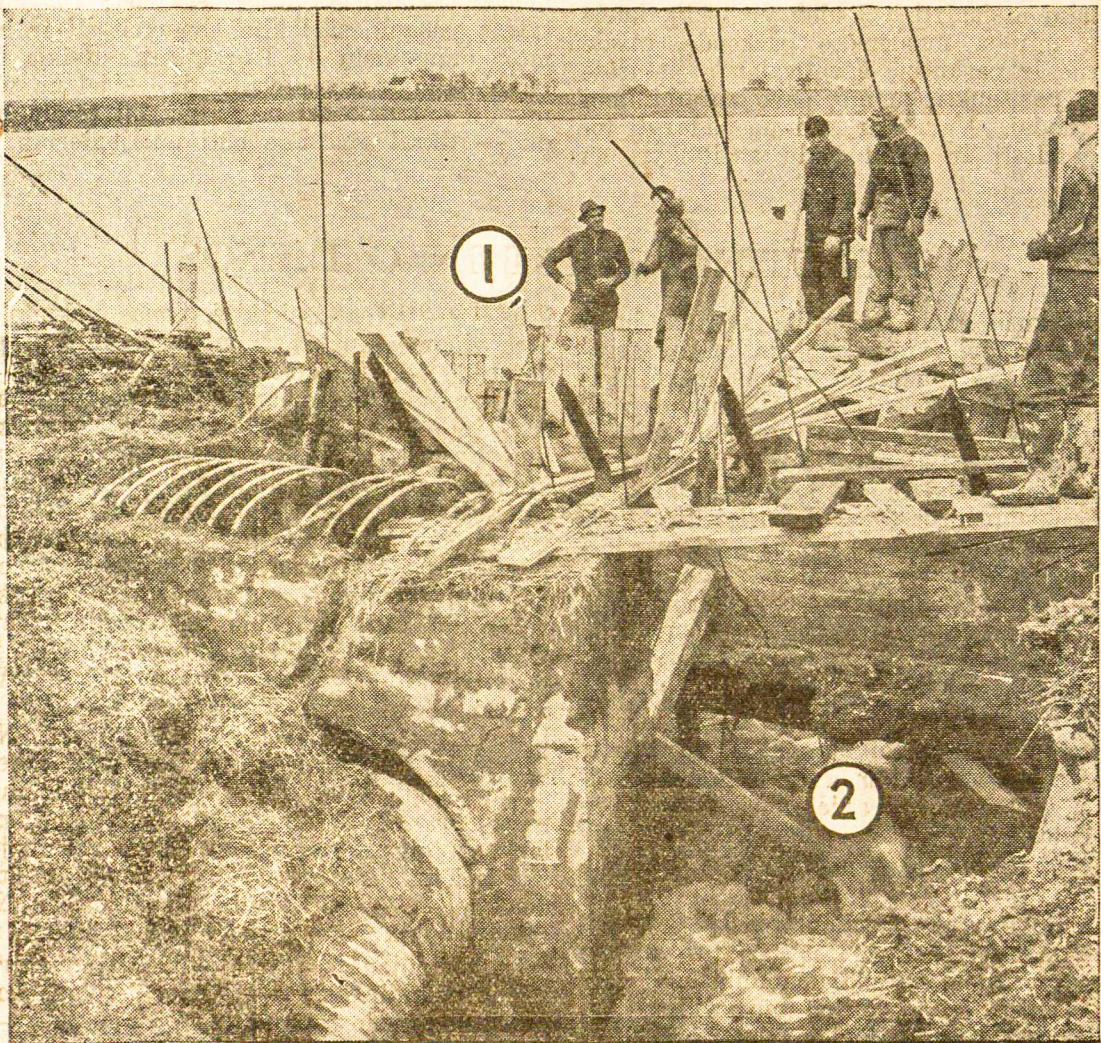
— Visai paprastai, — atsakė kunigas, — eikime į kitą kambarį, keliasdešimt minučių ir būsi buvęs išpažinties. Ir man nereiks meluoti sakant, kad mudu esame geri pažįstami.

Marija pabaigė pradėtą misiją. Susidariusios aplinkybės padarė tą, kad senasis karys sutiko su pasiūlymu. Klaupęs išpa-

žino savo nusikaltimus ir apgailėjo. Lengva, linksma širdimi sugrižo pas savo seną prietelį ir sakė jam:

— Ach, mano drauge, kad tu žinotum, kaip aš laimingas. Tai tu man tą laimę padarei. Kada nors aš tau tą papasakosiu.

Po valandėlės ligonis atliko išpažintį ir priėmė paskutinius Sakramentus. Ilgai vakare abudu sėdėjo kartu, kaldėdamies apie dangų, o ryto metą ligonis atsiskyrė iš gyvųjų tarpo, bučiuodamas kryžių, kurį jam buvo draugas padavęs.

Uždaromas prasiveržimas. Prie State vieškelio 63, netoli Barrington, Ill., yra dirbtinas ežeras. Vandeniui slūgstant pasirodė, kad vienoj vietoj pro užtvanką vanduo prasimušęs ir juo toliau, tuo daro didesnę skylę. Griebtasi skylę uždaryti. Bedirbant, kaip parodoma atvaizde, vienas darbininkų buvo įkritęs į vandenį (1). Pagriebus srovė jį skylę išnešė į kitą užtvankos pusę (2). Žmogus neprisigėre, net nesužeistas.

NEVYKUSI BAIMĖ

(Vieno vyro pasipasakojimas)

TIK 26-tais savo amžiaus metais pirmą kartą išgirdau apie garsųjį Arso kleboną (šv. Joną Vianney). Man tada pasakojo, kad prie jo klausyklos žmonės tiesiog pulkais veržiasi. Man parūpo tai savo akimis pamatyti. Apie išpažintį aš nė negalvoju. Bet visa tai ką mačiau mane paveikė taip, kad pagaliau ir aš priešiu išpažinties. Šis nuodėmklausis man davė atgailą dalyvauti Devintinių procesijoje savajame mieste ir eiti tuojau po baldakimo. Pažino ligą ir pataikė vaistus. Tačiau jie man buvo labai kartūs ir tartum visas mano organizmas jų kratėsi. Bet šie vaistai mano ligai pagydyti buvo labai naudingi.

Daug kur Devintinių procesijoje dalyvauja rimti inteligentai, bet mano tėviškėje visai kitaip yra. Čia tik keletas vienos pamaldžios brolijos vyrų tedalyvauja. Todėl man lyg neįmanoma darėsi, pamąščius apie tai. Juk ką pasakys žmonės netikėtai pamatę pažįstamą Jurgį L., einantį prie pat baldakimo. Žiopsotojų ant šaligatvių juk niekada netrūksta.

Atėjo Devintinių oktavos sekmadienis. Pas mus tada po mišparų esti man rūpima procesija. Norėdamas pergalėti gėdą, iškliausiau mišparų, ir viso dar tik vieną kartą. Pastebėjau, kad viena pažįstama ponija pamatė, ir man atrodė, kad visi tēmija. "Ponas L.? Ką jis čia daro?" Tokios ir panašios mintys man taip sukosi po galvą, kad nė nepajutau, kaip baldakimas atsirado priešais mane. Ir aš neišdrsau, atgailą atidė au kitam sekmadieniui. Pas mus ta pati procesija ir tada esti pakartojama.

Naktį susirgau; pakilo karštis. Su gėda prisipažįstu, kad aš nudžiugau. Mat, maniau, kad apie kokias dešimt dienų sirgsiu ir taip būsiu "teisėtai" sutrukdytas atgailą atlikti. Tačiau pagijau greit. Kai vėl atėjo sekmadienis, vėl džiaugiausi, pamatęs labai debesuotą dangų, net šiek tiek lijo. Maniau, kad procesijos nebus. Vis dėlto ji buvo. Šiaip taip susigriebiau ir prisiverčiau

citi, prie pat baldakimo. Einu. Jei ir šimtą metų gyvenčiau, to nepamirščiau. Šaltas prakaitas pasipylė iš kaktos, o kojos nenorėjo tarnauti. Pabandžiau tarpais žadinti tikėjimą ir melstis. Vien lūpos tejudėjo. Pasiryžau nė galvos nepakelti. Tai ir padariau.

Po poros savaičių aplankė mane ponas B. Tai buvo visų gerbiamas jaunas notaras. Jis mane kalbino prisidėti prie steigiamos šv. Vincento draugijos. Aš nenorėjau. Notaras man tarė: "Kaip tai? Jūs esate tokio tvirto tikėjimo ir toks pamaldus ir nenorite prisidėti? Tokio tvirto tikėjimo žmogų aš mačiau tik jūsų krašte, Devintinių procesijoje einantį paskui baldakimą." Pagaliau aš sutikau.

Pasirodo, kad mudu neseniai esame kartu dalyvavę Devintinių procesijoje. Nors pirmas žingsnis į gerą buvo sunkiausias, bet po 2 metų mūsų mieste jau gyvavo šv. Vincento draugija su 30 narių, vyrų iš geriausių šeimų. Taip mes visi gyvenome vieningai ir linksmai. Žmonių baimė tapo nugalėta. P. A.

ATEISIU

*Ateisiu prie, Višepatie, Tavo altoriaus,
Kur užslėpei savo Tu kūną švenčiausią,
Ir tiems, kurie laukė manęs išsūlgę,
Suteiksiu aš jiems Tavo dovaną gausią.*

*Nuploviau rankas iš indo skaisčiausio:
Įstatymą Tavo išpildžiau lavabo,
O rūbą apvilkau kaip sniegą balčiausią —
Tegul mano priešai prieš Viešpatį dreba.*

*Ir jei mano veidas kaip saulė toks giedras
Ir akys tos giedrios kaip tyra pādangė,
Tai kas mano daliai išdris pavydėti, —
Jei Viešpaties tarnas altorium jo žengia.*

*Ir paima Viešpaties kūną švenčiausią
Tarp mėlynų dūmų svaigaus timiamo
Ir tikia nuo dieviško stalo ji broliams
Ir tiems, kur gyvenimo saulė aptemo.*

A. Tyruolis.

Remkite Pirmosios Amer. Liet. Marianapolio Kolegijos Naują Statybą!

AUKAS SIŪSKITE ŠIUO ADRESU:

Kunigas JONAS K. NAVICKAS, M.I.C. — Marianapolis College — Thompson, Conn.

Kun. A. T. (Samatā)

Ietis Pervērusi Jēzaus Širdi

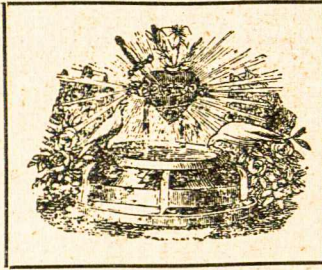
KRISTAUS KARČIOS KANČIOS irankiai, kurie buvo vartojami Nukryžiuojimo metu, yra branginami katalikų pasaulyje. Tačiau, nė vienas iš jų nėra taip labai branginamas ir gerbiamas, kaip ietis, su kuria perterta Jėzaus Širdis, kuomet Dieviškasis Išganytojas kabojo ant Kryžiaus. Kaip brangina yra ta ietis, kuri, kaip meilės vilyčia, giliai įsmigo į Jėzaus Šoną ir padarė, kad plauktų Kraujo ir Vandens šventasis šaltinis, kuriame mūsų sielos rastų gyvenimą ir išganymą.

“O palaiminta ietis!” atsiliepia Popiežius Innocentas VI, “kuri tapai būti verta mus įturtinti tokiomis gausomis malonėmis, ir padauginti garbę tokiam trijumfui.” Taip, ta ietis palaiminta ir išganinga, nes buvo privilegiuota giliai įsileisti į Jėzaus Širdį ir nusiplauti Jo Švenčiausiam Krauje, ir kuri, padarydama atvirą ir matomą žaizdą, mums parodė meilės neregimą žaizdą.

Tas pats Popiežius Innocentas VI reiškia: “Tarp daugelio mūsų Išganytojo Kančios paslapčių, mes ypatingai turime kreipti savo akis į Žaizdą, kurią po Jo mirties padarė ietis Jo Šventajam Šonui, iš kurio plaukė tas palaimintas Vanduo ir Kraujas, kuris padarė mūsų Nekaltąją Motiną, būtent, Bažnyčią, Savo tauriausia Sužiedotinė.”

Šv. Longinus, Romos kareivis arba šimtininkas

Šv. Jonas Evangelistas, mūsų Išganytojo mirties ant Kryžiaus liudininkas, savo Evangelijoje mums rašo: “Vienas kareivis atvėrė Jam ietimi Šoną, ir tuojau išėjo Kraujo ir Vandens.” (XIX, 34). Anot kai kurių istorikų nuomonės, to kareivio vardas buvo Kasijus, bet po jo atsivertimo buvo permainytas į Longiną, kuris vardas graikų kalboje reiškia “ietis.” Tas kareivis arba šimtininkas, ir kurio kartu buvo su juomi, matydami daug stebuklų įvykusių Jėzui mirus, kaip skaitome šv. Mato Evangelijoje, labai nusigando, o šimtininkas mušėsi į krūtinę ir ištarė: “Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!” Ir jis tapo krikščionis, ir po kiek

laiko turėjo laimę pralieti savo kraują už tikėjimą.

Atsivertimo metu ties Kryžiumi, Lonkinus kempinės pagelba suėmė dalelę Brangiausiojo Kraujo, plaukusio iš Išganytojo žaizdų, ir po to jis visada nešiojosi su savim kaip mūsų Viešpaties švenčiausiąją atmintį. 804 metais, kuomet jo kūnas buvo atrastas, galia jo rastą ir maža dėžė su parašu: “Tai yra tikrasis Kraujas iš Kristaus Šono.” Be kempinės, toje dėžėje taip pat būta truputis žemės, kurią Longinus neabejojamai paėmė nuo Nukryžiuojimo vietos.

Romos martyrologija šv. Longiną pagerbia kovo 15 dieną.

Šventosios ieties atradimas

Vatikane, šv. Petro bazilikos kairioje navoje galima matyti nepaprastą statulą, atrodančią beveik gyvą ir vaizduojančią figūrą, kuri laiko aukštyn iškeltą ietį. Žingeidu, kad ta figūra neperstato kareivio, bet Popiežių, ir nesimato ieties viršūnės. Ta figūra vaizduoja Popiežių Innocentą VIII, kurs savo rankoje laiko brangintą turtą, kuri, kaip sakoma, jis pertraukė arba perkėlė Romon, būtent, šventąją ietį, su kuria buvo perverta Dieviškojo Išganytojo Šonas ant Kryžiaus. Ta šventoji relikvija yra laikoma viename iš keturių didelių piliorių, kurie palaiko šv. Petro kupolą, ir kuri relikvija yra įtalpinta stiklinin vožalan ir apdengta brangiu apvalkalu iš sidabro ir aukso. Prieš patį piliorių, lyg sargyba šventajam turtui, stovi didelė statula šv. Longino, Romos kareivio, arba šimtininko, kuris savo ietimi pervėrė švenčiausiąją Širdį.

Tą šventąją relikviją atrado šv. Elena. Ji buvo krikščionių imperatoriaus, Konstantino Didžiojo, motina. Be to brangintino turto, šv. Elena, kuomet lankėsi Palestinoje, taip pat atrado ir kitų Kristaus Kančios brangintinų relikvijų. Ta šventoji karalienė, persitikrinusi ieties autentiškumu, dėjo pastangų, kad būtų atiduotas tinkamas pagerbimas. Ir tą ietį įsakė įdėti į tam tikrą kryžių, padarytą iš brangiausio medžio, patalpino *Martyrijume* Jeruzalėje, būtent, bažnyčioje, kurią buvo pastatęs Konstantinas.

Anot garbingojo Bedės liūdijimo, ta relikvija buvo didėliai gerbiama aštuntame amžiuje. Šimtą metų pirma to, imperatorius Heraklijus nuėmė ieties viršūnę ir perkėlė į Konstantinopolį. Jo ipėdiniai, graikų imperatoriai, laikė save laimingais, kad savo mieste turėjo tokį brangintą turtą. Dėl to, svarbios priesaikos, taikos sutarties ir kiti karžygiški užsimojimai buvo vykdomi prieš tą šventąją relikviją, kad būtų labiau iškilminga ir tampriau ryšiančia. Taip pat ta ieties viršūnė buvo dažnai nešama ligoniams, kad jos lytėjimu jiems būtų gražinta sveikata ir stiprybė.

Ieties tolimesnis likimas

Pasibaigus aštuntam šimtmečiui, ieties likusi dalis iš Jeruzalės buvo perkelta į Antiochiją. Perkėlimo priežastis ir perkėlimo tikrasis laikas nėra žinomas. Antiochijos miestas tuo metu buvo krikščionių valdomas, bet sekamai buvo turkų užpultas ir paimtas, ir šventoji ietis teko pagonims. Paskiau, Dievo Apvaizdos parėdymu, ta brangintina ietis buvo vėl gražinta krikščionims.

1095 metais, krikščionių karžygių didelė kariuomenė, susidedanti iš kunigų, karių ir pašaulionių, sudarė pirmąją kryžėiviją ir priėmė priesaiką žygiuoti į šventąją Žemę, kad iš pagonų atvaduotų šventąsias vietas. Jų kovos šūkyks buvo: "Dievas taip nori!" Ginklų galybė ir kraujo praliejimu uolūs kryžėiviai birželio 3 dieną, 1098 metais, įžengė į Antiochijos miestą. Tačiau, po kelių dienų pasirodė turkų galinga kariuomenė ir pradėjo pulti užimtą miestą. Krikščionys baisiai kentėjo neapsakomas sunkenybes dėl alkio ir ligų, ir atrodė, kad bus sunaikinti, net netekdami vilties atvaduoti Jeruzalę. Ilgainiui, Apvaizda ištiesė pasigailėjimo ranką, panaudodama šventosios ieties įrankį.

Griovas Raimundas iš St. Gilles, kuris vadovavo vienai iš keturių kariuomenių, iš kurių buvo sudaryta pirmoji kryžėivija, sako, kad kuklusis ir be pasididžiavimo kunigas Petras Bartolamiejus, prisidėjęs prie šios kryžėivijos, apreiškime matė šv. Andriejų. Apaštalas dvasioje jį vedė į šv. Petro bažnyčią Antiochijoje ir jam nurodė vietą, kur buvo paslėpta šventoji ietis, ir tuo pačiu dar įsakdamas jam, kad krikščionių vadai turi ją atkasti. Kunigas, nors iš nuolankumo ir baimės, abejojo ką daryti, ir po to apaštalas dar keturis kartus apsireiškė jam ir įsakė apie tai pranešti dviem vyriausiems vadams.

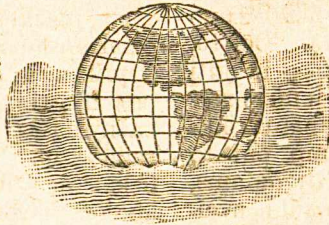
Griovas Raimundas iš karto įtikėjo į apreiškimą, tačiau Montėilo vyskupas Adhemaras, atsargus ir išmintingas vyras, kuriam Popiežius patikėjo kryžėivijos vadovybę, visai nesiskubino su apreiškimo vykdymu.

Paėjus kelioms dienoms, kuomet reikalingi prisirengimai buvo padaryti, deputacija iš dvylikos vyrų, kurioje buvo Orango vyskupas ir griovas Raimundas, nuėjo į šv. Petro bažnyčią ir pradėjo kasti tą vietą, kurią nurodė kun. Petras Bartolamiejus. Prakaite bekasant nuo ryto iki vakarui, jie pradėjo abejoti apreiškimo tikrenybei. Visgi, kitiems pavesta usinti vietas tų, kurie buvo nuvargę, ir tęsė kasimą. Ilgainiui, kun. Petras Bartolamiejus, matydamas, kad kasėjai buvo visi nuvargę ir nepatenkinti, tuomet jis pats nusivilkė viršutinį drabužį ir autuavę, ir nužengė į duobę. Buvo aukota malda, kad Dievas malonėtų grąžinti šventąją ietį Savo žmonių pagalbai ir laimėjimui. Ir štai, Dieviškojo pasigailėjimo malonei padėdant, brangintina relikvija buvo rasta. Kaip tik ietis pasirodė matoma, ji buvo didelė pagarba pabučiuota, ir miesto žmonės begaliniai nudžiugo dėl jos atradimo. Tai įvyko birželio 14 dieną, 1098 metais.

Praėjus kelioms dienoms po ieties atradimo, krikščionių kariuomenė laimėjo neįtikėtiną pergalę. Vyskupas Adhemaras, kurs iš pat pradžių buvo įtikėjęs į kunigo Petro Bartolamiejo regėjimą, dabar įsakė, kad šventoji ietis būtų viešai pagerbta. Tikėdami į brangintinos ieties stebuklingąją galybę, krikščionys dabar prisirengę galutinam puolimui prieš turkus, kad miestą išlaisvinti nuo jų siautimo galybės. Keturiuolika dienų praleista prisirengimui, kurio laiko metu žmonės malda ir atgaila maldavo Dieviškosios pagalbos pavojingam užsimojimui. Diena kovai buvo skirta šv. Petro ir Povilo šventės vigilija. Antiochijos miesto visose bažnyčiose šv. Komunija buvo dalinama kryžėiviams, kad jie būtų pastiprinti Gyvenimo Duona, ir kuriems ji buvo labiau reikalinga mirties akivaizdoje. Tada tik jie stojo į kovą. Tačiau, kokis tai apgailėtinas reginys! Krikščionių kariuomenė buvo maža skaičiumi ir teturėjo vos 300 žirgų, ir tie, sumenkėję ir liesi, sumažėjo, nykdami prieš skaitlingos ginkluotos kariuomenės akivaizdoje. O visgi, krikščionių kariuomenė buvo drąsi ir karžygiška, nes turėjo viltį ir dėjo visą pasitikėjimą į šventosios ieties stebuklingąją galybę.

(Bus daugiau.)

Katalikų Pasulyje

Visa šeima įstojo...

San Antonio, Texas. — Šv. Marijos parapijiečiai dar tebekalba apie keturių dukterų ir jų našlės motinos įstojimą į vienuolyną. San Antonio mieste ir randasi os šeimos pasirinktas vienuolynas. Jų orkestra daugiau nebekelias per visą Ameriką — mat, keturios dukterys sudarė garsią orkestrą "Texas Rangerettes." Ir, jie nstebino visus savo gerbėjus savo neišaiškintu žygiu.

Iškilminga diena Airijoje

Chicago, Ill. — Sakoma, kad šiais metais airiai didingai švęs savo globėjo šventę — šv. Patriką. Mat, šiais metais sukanka 1,500 metų, kai tas šventasis atkeliavo į Airiją. Ypač, Airijoje žmonės rengiasi prie tų iškilmių, nes ant vieno kalno airiai yra pastatę 37 pėdų stovylą ir kovo 17 d., jie pašventins tą stovylą.

Nepriima komunistų ir K.K.K. į draugijas

Washington. — Komunistams ir Ku Klux Klan nariams uždraudė įstoti į United Mine Workers of Amerika. Šita draugija yra C. I.O. žinioje.

Trūksta kunigų kapelionų

New York. — Naujomis žiniomis, yra per mažai katalikų kapelionų aptarnauti jureivių ir karių reikalus. Iki šiol, yra 31 kunigų, kurie kareivius aptarnauja. Jureivius aprūpina tikta 17 kunigų.

Vokiečiai suareštavo kunigą

Amsterdam. — Vokiečiai suareštavo kun. Rupert Mayr, S. J. Mat, prieš policijos įsakymus, jis išdrįso vėl pamokslus sakyti savo parapijos bažnyčioje. Minimas kunigas yra visur žinomas kaip geras pamokslininkas Vokietijoje.

96,509 kiniečiai pakrikštyti

Peiping, — Kinija. — Tėvai Vincentėnai smarkiai darbavosi Kinijos misijose. Per dvyliką mėnesių, tos kongregacijos tėvai pakrikštijo 96,509 žmones. Iš pakrikštytųjų: 15,787 buvo suaaugę žmonės; 3,609 pakrikštyti mirties pavojuje; 17,445 buvo vaikai krikščionys; ir 56,509 buvo ne katalikų vaikai krikštyti mirties pavojuje.

Basebolininkas šnekėjo per radio

Chicago, Ill. — E. Orsmsby baseboll "teisėjas" šnekėjo per radio apie pasauliečių rekolekcijas.

Parašus Renka

New York. — 100,000 žmonių padavė savo parašus, kad S. Gerson, komunistas būtų atšauktas iš Manhattono viešosios valdymo tarnybos. Parašus renka Tarptautinė Katalikų Tiesos Draugija.

144 žodžių kas minutę

Celina, Ohio. — p-lė Pulskamp, 17 metų amžiaus, padarė naują rekordą kaipo mašinistė (stenographer). Ji mokosi Immaculate Conception High School.

12 klierikai pastatė bažnyčią

Paris. — Vieną dieną išėjus pasivaikščioti 12 klierikų pamatė apgriautą bažnyčią. Jau nuo 1905 m. ji nebuvo vartojama pamaldoms. Klierikai pasiryžo ir po sunkaus darbo atstatė bažnyčią. Jiems padėjo keletas kaimiečių. Tuo pačiu laiku, jų seminarijos profesorius skelbė misijas.

Parėmė Marianopolio kolegijos vajų

So. Worcester, Mass. — Lietuvių Kolegijos naujai statybai paremti, Aušros Vartų parapijos klebonas kun. K. Vasys leido savo valdomoj bažnyčioj padaryti rinkilavą. Gerieji parapijiečiai duosniai paaukavo pinigų Kolegiją paremti.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Amer. Liet. Katalikų Dr-ja "Motinėle"

Amerikos Lietuvių Katalikų Dr-ja "Motinėle" leidžia neturtingus gebius-es studentus-tas aukštiesiems mokslams eiti. Kadangi vienuolės-mokytojos daugiausiai yra pasidarbavusios Amerikos lietuviams švietimo srityje, mokytojaujant parapijinėse ir aukštesnėse mokyklose, todėl draugija pasiuntė į Lietuvos universitetą Šv. Kazimiero, Šv. Pranciškaus ir Nukryžiuoto Jėzaus Seseris-mokytojas studijuoti lietuvių kalbos, literatūros, istorijos ir pedagogikos; jos Lietuvoj su didžiu pasišventimu darbuojasi atsidavusios mokslui ir už tai universiteto profesoriai, Užsienio Lietuviams Remti Dr-ja ir plačioji visuomenė labai prielankiai į jas atsineša ir teikia visokeriopą net paramą. "Motinėlės" Dr-jos pirmininkas kun. dr. J. B. Končius praeitą vasarą, atsilankęs Lietuvoj, patyrė minėtąjį prielankumą "Motinėlės" Dr-jos veikimui Lietuvoj, nes gerai supranta, kad seserys-mokytojos, grįžusios į Ameriką, skleis mažutėlių ir jaunuomenės tarpe Dievo ir lietuviybės meilę.

Šiais mokslo metais dr-ja pasiryžo pasiųsti į Lietuvos universitetą pasauliečius gabius-es studentus-es, kad išauklėjus mūsų katalikiškai išsivijęs visuomenei gerus katalikus ir patrijotus veikėjus bei vadus.

Vasaris — kat. spaudos mėnesis

Chicago, Ill. — Čia jau seniai kaip varomas katalikiškas spaudos vajuš. Ši mėnesį tikimasi, kad dar daugiau pagyvės kat. spaudos platinimas. Ne kartą pasauliniai laikraščiai klaidingai paduoda žinios apie katalikus, jų liečiančius reikalus ir t.t. Norėdami gauti geras, tikras žinias — skaitykime katalikiškus laikraščius.

Šv. rožančiaus draugijos sukaktuvės

Seranton, Pa. — Šv. Rožančiaus dr-ja gyvuojanti šv. Mykolo parapijoje minėjo 20 metų sukaktuves. Šv. Mišių metu visos narės priejo šv. Komunijos. Vakare draugija turėjo vakarienę Hyde Park Hotel. Kalbas pasakė: monsignoras J. Miliauskas, kun. Savulis ir kun. Ball.

Draugijos narės apdovanojo savo pirminkę *Barborą Buivydienę*.

Senųjų morgičių deginimo iškilmės

Miners Mills, Pa. — Šv. Pranciškaus parapija neseniai atgal turėjo dideles dirmavones ir parapijos nuosavybių senųjų morgičių deginimo iškilmes. Šv. Mišias laikė Seranton vyskupijos vyskupas pagalbininkas, William Hafey. Jis ir pamokslus sakė. Dirmavonės sakramentą priėmė apie 80 asmenų. Paskui parapijos svetainėj įvyko uždegimas senųjų morgičių. Dokumentus uždegė pats vyskupas W. Hafey. Garbė kleb. kun. A. Ežerskiui ir jo parapijai!

Lietuvos nepriklausomybės minėjimas

Visos lietuvių katalikų kolonijas minės Lietuvos 20 metų nepriklausomybės sukaktuves. Iš anksto, visi rengiasi prie tų sukaktivių. Katalikai kaip visuomet pradeda savo minėjimus su šv. Mišiomis pritaikintais tai dienai pamokslais. Paskui, seka prakalbos, koncertai ir šokiai.

A.L.R.K. seimelis Naujoje Anglijoje

Cambridge, Mass. — A.L.R.K. Naujosios Anglijos seimelis įvyks vasario 22 d., 1938 m. Nekalto Prasiidėjimo parapijos salėje, 423 Windsor St., Cambridge, Mass.

Sekmingos prakalbos

Šiuo laiku visur vyksta L.R.K.S.A. vajai. Lawrence, Mass prisirinko 200 asmenų. Haverhill, Mass. irgi tiek daug prisirinko, kad neužteko sėdynių. Atrodo, kad vietinės kuopos sustiprės.

Dvi lietuviškos radio programos

Waterbury, Conn. — Kas sekmadieniais šito miesto lietuviai gali pasiklausti dvi lietuviškas radio valandas. Viena programa yra siunčiama iš radio stoties WATV, antrą valandą po pietų. Čia vadovauja Dr. M. Aukštakalnis ir programą leidžia Lietuvių Vaizbos Būtas. Antra programa yra po muz. A. Aleksio vadovystę ir yra leidžiama iš WBRY stoties.

"Laiva" skaito Kalifornijoje

Chicago, Ill. — Ištikimieji katalikai lietuviai Kalifornijos valstybėje, skaito ir remia "Laiva". Mūsų "Laivas" visų lietuvių skaitomas!

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

Sumušė kleboną

Sartininkai. (Tauragės apskr.) Š. m. sausio mėn. 5 d. 13 val. klebonas, grįždamas nuo ligonio, netoli Sartininkų susitiko būri kareivių. Būrio vadas, kleboną pažinęs, sušuko "Sveikas klebone!" O antras iš būrio kareivių, vietoj pasveikinimo, visokiais žodžiais pradėjo kleboną keikti ir kolyti. Be to, prišokęs prie jo, smarkiai su durtuvu jį sumušė. Visi kareiviai buvo įsigėrę. Žmonės nepaprastai pasipiktinę tuo įvykiu ir laukia, kad kaltininkai būtų atitinkamai nubausti.

Savos šventųjų statulos

Marijampolė. — Iki šiol į mūsų kraštą šventųjų reprodukcijos ir rūpintojėliai buvo gabunami iš užsienių. Daugumas jų būdavo pagaminti pagal vieną kurį šabloną. Tuo susirūpino kai kurie mūsų krašto skulptoriai ir pradėjo vietoje gaminti meniškas šventųjų statulas. Neseniai skulptorius keramikas Pranas Steponavičius sukomponavo lietuviško stiliaus rūpintojėlį. Jis padarytas pagal liaudies meno motyvus. Tokių rūpintojėlių numatoma pagaminti daugiau. Jie bus kabinami mokyklose ir pakeis užsieninius.

Karių pagalba ūkininkui

Kaunas. — Vienam piliečiui, bevažiuojant Ukmergės plentu, susirgo arklys. Arklio savininkas, negalėdamas gauti greitos veterinarinės pagalbos, kreipėsi į gusarų pulko veterinarijos punktą. Čia jis tą pagalbą labai greitai gavo — skubiai atvykę pulko veterinarijos puskarininkai arklį išgelbėjo. Pulko vadas gen. št. pulk. A. Vilušis, už pareikštą iniciatyvą gelbstint ūkininko arklį, pulko veterinarijos pulko gydytojui kpt. Buivydai pareiškė padėką, o puskarininkams — Račkauskui ir Puodžiūvėliui už sumanumą ir atydumą pagalbą teikiant — pagyrimą.

Nelaimė bažnyčioje

Ž. Kalvarija. Gruodžio 31 dieną bažnyčioj buvo rastas skaudžiai sužalotas klierikas Jonas Kruopis, 25 m. amž., kuriam buvo su-

laužyta ranka, koja ir įlaužta keliose vietose galva. Tuoju buvo nuvežtas į Mažeikių ligoninę, kur sausio 3 d. mirė. Paaiškėjo, jog klierikas Kruopis vaikščiojo ant viškų, nuo grindų per 7 metrus aukščiau, ir tur būt, per neapsižiūrėjimą paslydo. Neatlaikęs lygsvaros krito žemėn.

Nepaprastos vyrų iškilmės

Telšiai. — Telšių kat. vyrai nutarė pirmieji paminėti šiuos jubiliejinius metus. Tuo tikslu sausio 6 d. buvo suruoštos gražios ir įspudingos iškilmės, kuriomis atšventas 550 metų krikščionybės Lietuvon įvedimo jubiliejus ir 20 metų Nepriklausomybės sukaktis.

Telšių katedroje J. E. Telšių vyskupas atlaikė iškilmingas šv. Mišias. Pritaikintą vyrams pamokslą pasakė svečias kun. Mažeika, M.I.C.

Po pamaldų erdvioje "Šatrijos" kino salėje įvyko iškilmingas minėjimo aktas. Didžiulė salė ir balkonas buvo kimšte prikimštas vyrų, o vėliau atėjusiems nebeliko vietos — teko koridoriuje stovėti. Pažymėtina, kad iškilmėse gana gausiai dalyvavo inteligentija ir įvairių įstaigų valdininkai.

Atnaujinta bažnyčia

Mažeikiai. — Gali kiekvienas pasidžiaugti iš Mažeikių parapijiečių darbštumo, kurie taip greit pastatė naują bažnyčią ir gražiai atremontavo senąją bažnyčią. Tiesą pasakius, senoji bažnyčia senajai kartai daug ką primena, nes Didžiajam karui prasidėjus, daug jai teko iškentėti. Buvo skaudžių momentų. Pats prisimenu, kaip a. a. kun. Jankauskas, kulkoms žvangant per sienas, toje bažnyčioje laikė šv. Mišias neatsitraukdamas nuo altoriaus, o žmonės išsigandę sukrito ant grindų apsisaugodami. Todėl žmonės labai patenkinti, kad šis istorinis paminklas liko atnaujintas.

Platinkite naudingiausį laikraštį
Tėvų Marijonų savaitraštį

"Kristaus Karaliaus Laivas"

2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokestis ir "Laivas" metams \$3.00
Vien laikraščio "Laivo" prenumerata metams \$2.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c